

vstoupil po jich absolvování dne 4. prosince r. 1888 do soudní praxe u okresního soudu ve Strakoněch, kde byl také v měsíci říjnu 1889 jmenován auskultantem. Po svém jmenování nastoupil vojenskou službu jako jednorocní dobrovolník u zeměbranceckého pluku v Litoměřicích a byl pak jako auskultant přeložen ke krajskému soudu v Písku, později ke krajskému soudu v Kutné Hoře. Po zkoušce soudcovské byl tehdy jako samostatný referent přidělen okresnímu soudu v Kašperských Horách, později v Sušici, kde v roce 1895 jmenován byl adjunktem pro okresní soud v Neveklově. Tam setrval do května 1900 a vrátil se jako adjunkt k okresnímu soudu do Sušice, kde v roce 1904 jmenován byl okresním soudcem pro krajský soud v Písku, kde dlel jako přednosta okresního soudu, dlel pak jako votant u soudu krajského a to jak ve věcech civilních, tak ve věcech trestních zůstal do svého jmenování radou zem. soudu v roce 1911, kdy 1. března nastoupil službu u krajského soudu v Jičíně s počátku jako votant, později jako místopředseda civilního senátu nalézacího, jež po dobu delší jednoho roku samostatně vedl. Dne 30. srpna 1914 nastoupil jako záložní důstojník vojenskou službu, byl však sprostěn, odebral se do Prahy, kde jako rada zem. soudu přidělen byl zemskému trestnímu soudu a působil s počátku jako votant v senátu I. a IV. (dvorní rada Matouš a dvorní rada Kursch). Převzal pak záhy místopředsednictví v senátu I., jež za dvor. radu Matouše vedl až do té doby, kdy stal se předsedou senátu lichevního. Postupem času byl jmenován u tohoto soudu vrchním radou, později pak, v měsíci prosinci 1919, viceprezidentem, napřed v VI., později v V. hodn. třídě. Úřad ten zastává dodnes, jest dodnes předsedou senátu pro věci lichevní jak nalézacího, tak odvolacího a převzal po zavedení tiskové novely také předsednictvo kmetského soudu tiskového.

## FEUILLETON.

Tom. Kočí:

### Muž se železnou maskou.

Z tajností pařížské Bastilly.

V dějinách světových setkáváme se mnohdy s událostmi a osobami, jejichž původ zůstává nám až po dnešní den nevysvětlenou hádankou, kterou se rozluštití posud nikomu nepodařilo. Nemluvě ani o mlhavých dobách starověku a za často nespohlivých zprávách ze středověku, nacházíme i ve věku novém dosti sporných otázek, nad nimiž sobě nejen pozdější, ale i současní historikové marně hlavu lámali. Sem náleží příkladně až dosud nevyřešený rozpor o pravé příčině smrti vévody frýdlandského, a jiných podobných záhadách. Francie má opět svoji Jeannu d'Arc, dále historiku kardinála Rohana, nešťastného „malého Capeta“, syna popraveného Ludvíka XVI., především však muže se železnou maskou, o jehož původu po celá staletí kolovaly nejdobrodružnější domněnky jakož i pověsti.

Nuže, pokusme se na tuto poslední otázku aspoň s největší pravděpodobností odpověděti.

Přejeme jubilantu, jehož přelíčení jsou zpravidla opravdovými svátky nejen pro právníky, ale i pro soudní referenty a všechny posluchače, ještě bezpočet slunných a krásných roků spokojeného a záslužného života!

## O oprávněnosti porot.

O této ožehavé otázce bylo už popsáno mnoho papíru. I my jsme v prvním i druhém ročníku přinesli články z pera vlastního i z pera našich čtenářů, v nichž instituce porotních soudů byla kritisována a kritika tato nedopadla valně pro zachování porot v tom sestavení a s těmi právy, jakých požívá dle nyní platných zákonů.

Slavný anglický spisovatel G. K. Chesterton vydal nedávno knihu pod názvem „Ohromné maličkosti“ a v ní v článku „O dvanácti mužích“ mluví o porotách. Byl Chesterton loni vylosován jako porotce, jako jeden z těchto „dvanácti mužů“, a proto stojí za přečtení, jaké dojmy měl při této své soudcovské působnosti. Chesterton nechce porotu odstranit, naopak chtěl by asi moc a práva těchto dvanácti mužů ještě zvýšiti. Ač tedy patří do opačného tábora, nežli my, přece, anebo právě proto, řídíce se zásadou „audiatur et altera pars“, předkládáme stručný výtah jeho článku.

Chesterton praví, že poznal se zvláštní a nepopsatelnou jasností, čím porota ve skutečnosti jest a proč od ní nesmíme nikdy upustiti. Dokládá to takto:

Tendence naší doby směřovala dosud stále k specialisaci a odbornictví. Snažíme se mít vycvičené vojáky, protože lépe bojují, vycvičené tanečníky, protože lépe tančí, zvlášť vycvičené smíšky, protože se lépe smějí a tak dále a tak dále. Zásady té použili v zákonodárství a politice nesčetní moderní spisovatelé. Mnoho Fabiánů trvalo na tom, aby většinu

Kdo byl onen tajemný muž se železnou škraboškou?

Jest nesporno, že francouzská královna Anna, manželka Ludvíka XIII., pokud se věrnosti manželské týkala, byla dámou velice volných zásad, a že svoji milostnou přízeň věnovala zejména dvěma mužům, jejichž jména svého času těšila se znamenitému zvuku.

První z nich byl anglický vyslanec při dvoře francouzském, krásný a duchaplný vévoda z Buckinghamu, jehož osobu starší Dumas tak tajemným nymbem dovedl obestříti. Byl to vyškolený státník, jenž vlastní své mnohou dobrou službu prokázal, ale nakonec přece v síti zamilované královny uvízl.

Druhým pak byl neméně hladký a vychytralý diplomat a kancléř Ludvíka XIII., kardinál Mazarin, který po smrti svého předchůdce Richelieua dovedl řídit francouzskou státní loď tak dovedně a bezpečně přes četné víry a skaliska.

Král Ludvík, jehož manželství bylo pouhým řetězem různic a pútek, pohlížel na toto chování své choti velice nelibě a často došlo mezi královskými manželi k scénám velice pohutým. Ač král střehl svoji choť velice přísně, že jí dokonce zakázal mužské osoby ve

naši politické práce vykonávali odborníci. Mnoho zákonodárců prohlásilo, že by neevičena porota měla být i napořád nahrazována cvičenými soudci.

Nuže, kdyby byl tento náš svět opravdu podle našich názorů rozumný, nevím, dalo-li by se tomu co vytýkati. Avšak pravý výsledek všech zkušeností a pravý základ každého náboženství učí, že několik věcí prakticky velmi důležitých, které má člověk znáti, bývá tak zvanými paradoxy. Tedy, ačkoliv se s nimi v životě shledáváme jako s pouhými prostými pravdami, přece je nemůžeme snadno vyjádřiti slovy, abychom se zdánlivě nedopouštěli slovních rozporů. Jednou z nich je na příklad všední pravda, již nelze nic vytknouti, že člověk, který užije nejvíce radostí, často se za nimi nejméně pachtí. Jiný paradox se týká odvahy; je jisto, že nejlepší způsob, jak se vyhnouti smrti, je, nevzpírat se jí příliš. Kdo nemá příliš strachu o své údy, aby vylezl při přlivu na nějaké nebezpečné skalisko, zachrání se snad touto bezstarostností. Kdo je ochoten život ztratiti, zachrání jej; docela praktický a všední poznatek.

Nuže, jeden z těchto několika paradoxů, jež by se měly vštěpovati každému děcku, žvatlajícímu matce na kolenou, zní: Čím déle se člověk na něco dívá, tím méně jasně to vidí, a čím déle se člověk něčemu učí, tím méně to zná. Fabiánova obrana znaleců, dovozující, že by se mělo důvěřovati člověku, který je cvičen, by byla docela oprávněná, kdyby bylo skutečně pravda, že člověk, který studoval jistou věc a denně ji prakticky prováděl, vnikal stále hlouběji do jejího významu. To mu však tak není. Postřehuje její význam stále méně a méně. Právě tak, bohužel, my všichni, pokud se stále nesnižujeme k vděčnosti a pokoře, ztrácíme s očí stále více význam oblohy nebo kamenů.

svých komnatách přijímati, znala nicméně chytrá tato žena všechny jeho zákazy obcházení, a tajemný muž se železnou maskou zdá se býti bezpečně ovocem podobného milostného dobrodružství. Pokud se pak otce jeho týče, ukazují všechny okolnosti pravděpodobně k osobě Mazarinově, ačkoli lze souditi, že se tento svým blízkým poměrem ke královně mnoho nevychloubal.

Víme však nicméně, že slečna Saint-Quentin, která dlouhou dobu hrála vynikající úlohu u dvora Ludvíka XIII., nejednou se vyjádřila, že muž se železnou maskou jest dítětem královniným, jež světlo boží uhlídalo před narozením Ludvíka XIV. Podle toho připadalo by narození to na rok 1637, takže by bylo dítě po smrti Ludvíka XIII. dosáhlo asi 6 let.

Podobně paní z Monteville dosvědčuje ve svých tajných zprávách, že Mazarin s tak nápadnou starostlivostí o dítě pečoval, že se o tom mnoho u dvora šuškal. A jelikož se uvěznění mladého muže událo teprve po smrti všemohoucího ministra, zdá se, že jej tento za svého života proti všem nástrahám dovedl chrániti.

Jakmile však Mazarin zavřel oči, vsazen jest jeho chránělec neprodleně do vězení a to na přímý rozkaz svého vlastního bratra —

Nuže, je to strašné zaměstnání vydávati člověka k pomstě lidem. Je to však věc, na niž si může člověk časem zvyknouti stejně jako na jiné strašné věci; dovede si zvyknouti i na slunce. A na všech služebnících zákona, i na nejlepších, na všech soudcích, úřednících, advokátech, detektivech a policistech je nejhorší, ne že jsou špatní (někteří z nich jsou docela dobří), ne že jsou hloupí (někteří jsou docela inteligentní), ale prostě, že si na to už zvykli.

Zkrátka oni nevidí na lavici obžalovaného; vidí pouze na obvyklém místě obvyklého člověka. Oni nevidí strašlivý soudní dvůr, vidí pouze svou vlastní dílnu. Proto ustanovil instinkt křesťanské civilisace velmi moudře, že jejich rozsudky mají býti při každé příležitosti osvěžovány čerstvou krví a čerstvými myšlenkami z ulic.

Nechť vejdou dovnitř lidé, kteří dovedou vidět soudní dvůr a zástup lidu, hrubé tváře policistů a zločinců z povolání, vyzábělé tváře pouličních tuláků, neoprávněné tváře gestikulujících advokátů a hleděti na to všechno jako se hledí na nový obraz nebo na hru, na niž jsme dosud nebyli.

Naše civilisace rozhodla, a to úplným právem, že stanovení viny či nevinu lidí je příliš důležité, než aby mohlo býti svěřeno lidem cvičeným. Chce-li osvětliti tuto strašlivou otázku, táže se lidí, kteří neznají zákona o nic lépe než já, ale kteří dovedou cítiti to, co jsem já cítil v lavici porotců. Potřebuje-li sestaviti katalog knihovny nebo vyšetřiti soustavu sluneční nebo nějakou podobnou maličkost, použije svých odborníků. Chce-li však udělati něco opravdu vážného, pozve k důvěrné poradě dvanáct prostých mužů. Totéž činil, neklame-li mě paměť, sám zakladatel křesťanství.

krále Ludvíka XIV. Byl nejprve dopraven do tvrze Pignerotu, ale za krátký čas opět odtud odvezen do citadely na ostrově St. Margueritte. Byl tehdy asi 24 roků star. Ale obava, aby zde snad příležitostně neupadl do rukou Angličanů, kteří by mu případně mohli k následnictví na trůně dopomoci, přiměla krále, že dal důležitého tohoto vězně pojednou spěšně z jejich blízkosti odstraniti. Tím způsobem dostal se nešťastný mladý muž do pařížské Bastilly, jejíž penurie zdi neměl již v životě opustiti. Vypravuje se, že tajemný vězeň zachoval sobě život jedině nejpřísnějším slibem, že po celý čas svého života jediného slova nepromluví, a také vše kol něho tak zařízeno, aby se danému slovu nemohl zpronevřiti.

Tak nařízeno střežícím jej vojínům, aby jej ihned skolili, kdyby k někomu pouze jedirého slova pronesl, kterýžto rozkaz velící důstojník stráží vždy před vězněm opakoval a před jeho zraky jim také poručil nabíjeti muškety.

Přísný rozkaz pak, aby vězeň stále škraňbou byl opatřen a tak nikdo obličeje jeho nespátril, vycházel od samého krále, který se právem obával, že by jeho nápadná podobnost mohla dáti popud k pověstem nejrozmanitějším, jejichž vznik za každou cenu chtěl potlačit.

## Čachry s předpisováním daní.

(Krajský soud v Liberci.)

Firma Müller v Doníně a Liberci očekávala v letě roku 1923 předpis na různé daně za obchodní rok 1922—23. Liberecké závody firmy měly být zdaněny prostřednictvím liberecké berní správy, kdežto donínské továrny měly daně kontingentovány a podléhaly přímo kontingentační komisi v Praze. Kontingentování daní je zvláštní úleva obchodníkům vyhovujícím podmínkám a daně takto vyměřené jsou značně nižší, než daně předpisované berními správami. Firma Müller žádala proto, by také její liberecké pobočky byly daňově kontingentovány, a právě v letě 1923 se čekalo vyřízení žádosti.

V této době dostavil se k šéfu firmy, Bedř. Müllerovi, neznámý muž, který se představil jako Bedřich Kühnel. Prohlásil, že ví o daňové výměře, která čeká firmu Müller, a vytáhl z kapsy formulář, na němž bylo lze se dočísti, že firma Müller má zaplatiti na daních dvacet milionů Kč. K tomu však Kühnel podotknul, že vyšel nový předpis, podle kterého je zůstaveno uznání berního referenta, povolití značné odpisy z předepsaných daní, aniž by se musil dotazovat nadřízených úřadů. On, Kühnel, má prý styky s berní správou a mohl by se tam za firmu Müller přihlívniti. Po delší rozpravě Kühnel prohlásil, že prý v tom není žádné podplácení úředníka, ani nic nezákonného, ale že je zvykem poskytnouti referentu odměnu desíti procent uspořené částky. Kühnel žádal závdavek a dostal 31. července 1923 od firmy Müller zatím částku 50.000 Kč. Do tří měsíců dostal Kühnel od firmy Müllerovy za domnělé intervence u berní správy 510.000 Kč.

Dne 2. října 1923 přišlo od Kühnela sdělení, že intervencemi a domlouvami byla z daně původně předepsané odepsána částka 11.578.140

Nicméně se potají u dvora šeptalo, že jest mladý muž králi nápadně podoben a to nejenom obličejem a hlasem, ale i v jiných návycích a pohybech, takže by je sotva kdo od sebe rozeznal. Jest také jisto, že Ludvík XIV. dobře byl zpraven o matčině tajemství, ať je tato již v slabé chvíli snad sama synovi prozradila, anebo s jiné strany se o něm dozvěděl.

Pověst, že škraboška tajemného vězně je z železa zhotovena, nezakládala se na pravdě. Byla to spíše černá sametová maska, přiléhající na celou hlavu jako přilba až ke krku a mající pouze otvory pro oči, nos a ústa, z nichž poslední byl opatřen pružnými pery, aby byl vězni umožněn pohyb čelistmi. Na záhlaví nalézal se zámeček, od něhož klíček u sebe choval sám král. Přísnost, s jakou tajemství muže se železnou či spíše sametovou maskou bylo střeženo, šla tak daleko, že ještě po jeho smrti vydán od krále ukrutný rozkaz, aby jeho hlava byla od trupu oddělena a na drobné kousky rozsekána, aby nikdo její podobu nemohl rozeznati. Nábytek v cele jím obývané, jakož i jeho šaty a prádlo spáleny a celý žalář přestavěn, aby po něm ani stopy nezbývalo. Pochmurné zdi Bastilly měly zakrýti osudné tajemství pro vždy ostatnímu světu.

Kč. Deset procent z toho činí 1.157.814. Zatím dostala firma přímo od úřadů výměr daní, který byl skutečně mnohem nižší než onen, jež ukázal svého času Kühnel.

Zdálo se, že neznámí spojenci bojovali dobrý boj. Než do věci se vložil právní zástupce Müllerových továren, dr. Perlmann, a dokázal, že zdánlivá sleva vznikla jednak tím, že dvacet milionů nebylo nikdy předepsáno, potom okolností, že žádost firmy o pojetí libereckých závodů do kontingentace byla proti očekávání a proti obvyklému postupu v takových věcech příznivě vyřízena.

Když potom Kühnel, který o objevu dra Perlmana asi nevěděl, počal v listopadu energicky vymáhati „nedoplatek“ na provisi, učinila firma Müller trestní oznámení.

Kühnel byl zatčen a udal, že byl tenkrát vyslán svým známým, Karlem Bröcklem z Liberce. Karel Bröckel byl 21 let ve službách města Liberce a pracoval v berním referátu. Po převratu byl z různých příčin propuštěn a počal se živiti svými znalostmi daňových a berních zákonů. Otevřel si daňovou poradnu. Na základě Kühnelových výpovědí byl ovšem zatčen také Bröckel, jemuž se kladlo za vinu, že se dopustil na firmě Müller zločinu podvodu. Bröckel se po delším zapírání přiznal, že Kühnela do Donína poslal, že přijal z částky 510.000 Kč čtvrtinu, leč podvodný úmysl vůbec absolutně popíral. Prohlásil, že byl přesvědčen o správnosti toho, co Müllerovi vzkázal, a že si byl jist, že berní správa měla moc předpis daní snížit a že jej skutečně snížila. Prohlásil dále, že o této věci jednal s vrchním správcem berního úřadu v Liberci, Emanuelem Chýlem, a ten že mu také podal informace, jichž potřeboval. Za tuto ochotu a za snížení daní přijal prý Chýleho polovinu peněz Müllerem věnovaných, kdežto on, Bröckel, se spokojil za prostředkování toutéž částkou, kterou dostal Kühnel, tedy čtvrtinou odměny.

Nicméně zachovaly se dvě listiny, jež se k pobytu a smrti tajemného vězně vztahují a které pro jejich zajímavost tuto podáváme.

První z nich pochází z deníku pana De Jouca, královského poručíka v Bastille, a zní takto:

„Dnes ve čtvrtek 18. října 1698 odpoledne ve 3 hodiny dostavil se pan Saint Mars, guvernér Bastilly, s vězněm, jenž sem byl z ostrova Margueritte dopraven. Jméno jeho jest hlubokým státním tajemstvím. Příbyl v nosítkách hustě uzavřených a na obličej měl masku. Nejprve ponechán až do tmy ve věži la Bassinière, načež jsem jej zavedl do třetí komory ve věži la Bertaudière, kdež mu příbytek, jak to jenom v rychlosti šlo, byl zařízen. Při tom doprovázel nás pan Rosargnes, jenž vězně z ostrova Margueritte do Bastilly přivezl a s ním byl jakožto společník do téhož vězení uzavřen.“

V pondělí dne 19. listopadu 1703.

Neznámému vězni, který byl stále černou sametovou maskou opatřen a jehož pan de Saint Mars z ostrova Margueritte do Bastilly uvedl, učinilo se dnes, když ke mši sv. odcházel, velice nevolně, načež o 10. hodině večerní, když se byl knězi ze svých hříchů vyzpovídal, zemřel, aniž by byl před tím vážně nemocen.

Policie vyslala do bytu vrchního správce hned detektivy, kteří Chýlu, jenž se právě vracel z biografu, zatkli. Zatčený se hned přiznal, že o věci Müllerově ví, připustil, že dostal od Bröckla peníze, byť daleko ne tolik, kolik on tvrdí, leč podal o vzniku historie vysvětlení poněkud odchylné.

Zde končí se skutečnosti, zjištěné nesporně za vyšetřování. Dále mluví obžaloba o tom, jak líčí jednotliví obžalovaní začátek celé akce. Kdežto Bröckel tvrdí, že se ho Chýle jednou tázal, zda nezná někoho od firmy Müllerovy, jejíž přiznání k dani má právě v práci, že by se zde dalo něco dělat, tvrdí Chýle, že Bröckel sám jednoho dne přišel a žádal informace. Bröckel trvá stále na svém, že myslil, že Chýle předepisuje daně, Chýle však se ohrazuje a prohlašuje, že se netajil tím, že odhad dani byl z Liberce přenesen na kontingentační komisi v Praze a že Liberec nemá na výši daní žádného vlivu.

Minulý týden zasedli všichni tři obžalovaní, 56letý obchodník Bedřich Kühnel, 46letý soukromý úředník Karel Bröckel a 46letý berní správce Emanuel Chýle, před senát krajského soudu v Liberci, aby se zodpovídali ze žaloby pro zločin podvodu, jež všichni spáchali měli na továrníku Bedřichu Müllerovi.

První obžalovaný Kühnel necítí se vinným. Akce se prý účastnil v přesvědčení, že Chýle má moc daně snížit, aniž by porušoval zákony. Chýleho osobně nezná, vše prostředkoval Bröckel; že by byl Müllerovi ukazoval úřední daňový výměr, rozhodně popírá.

Ani Bröckel nechápe, proč by byl vinným. Jednal prostřednictvím Kühnla s továrníkem Müllerem, ale na myšlenku tu prý ho přivedl Chýle.

Třetí obžalovaný, berní správce Chýle, odpovídá zhrouteně a při výpovědích hystericky pláče. Znal Bröckela, který jako pokout-

ní daňový poradce často docházel na úřad; jednou se jej ptal, jak stojí daně firmy Müller, a tu Chýle prý z ochoty mu řekl, že firmě je předepsáno na daních asi 20 milionů korun, že však ví z porady, že daň tato bude podstatně snížena. Později přišel Bröckel opět k Chýlemu, dal mu 30.000 Kč a řekl, že je to od firmy Müller za informaci. Peníze vzal, poněvadž byl tehdy v tísní, a nic za ně nesliboval. Popírá podvodný úmysl, přiznává jen, že by se mohlo jednat o porušení úředního tajemství. Situaci charakterisuje poznámka předsedy vicepresidenta Hrnčíře: „Celý podvod spočívá v tom, že jste věděli dříve, než firma sama, kolik bude Müller platit daní; vy jste řekli, že daň snížena bude, a ona zatím snížena již byla. Celá věc je ovšem umožněna jen strachem poplatnictva před berními úřady.“

Jako svědci slyšení soudní znalci vypověděli, že Chýle neměl na výměr daní žádného vlivu. A sotvaže bylo po jich výsledku, ohlásil předseda, že v bytě Chýleho byl nalezen nový materiál, a to poznámky, jež si Chýle činil o darech, jež přijal od několika jiných firem. Běží o částky 1000, 2000 a 5000 Kč a dary prádla, šatstva a pod. Vedle toho jsou poznámky, kolik Chýle za to té které firmě na daních uspořil... Státní zástupce si ovšem vyhradil stíhati Chýleho i pro tyto činy.

Soud po delší poradě osvobodil všechny tři obžalované pro zločin podvodu, který v jejich jednání neshledal. Kvalifikoval zažalované činy jako brání darů ve věcech úředních, po případě svádění k němu, a odsoudil Kühnla a Bröckla do těžkého žaláře, každého na osm měsíců, Chýleho pak na čtyři měsíce, vesměs nepodmínečně. Úplata ve výši 510.000 Kč propadá ve prospěch státu. Soukromý účastník továrník Müller poukázán se svými nároky na pořad práva civilního; tím však nastal zvláštní případ, neboť částka 510.000 Kč, o kterou Müller byl připraven, byla zabavena a rozsudkem bylo vysloveno, že neběží o podvod. Spíše bude ještě továrník Müller stíhán pro uplácení úřední osoby.

—gel.

V úterý dne 20. listopadu 1703.

Svrchu řečený vězeň byl dnes odpoledne ve 4 hodiny na hřbitově sv. Pavla pochován. Pohřební útraty činily 40 livrů.

V kostelní knize fary sv. Pavla v Paříži nacházíme pak z téhož dne tento zápis:

„1703, dne 19. listopadu, zemřel v Bastille Marchialli, asi 45 roků stár, a byl na svato-pavelském hřbitově dne 20. listopadu u přítomnosti pana Rosargnesa a pana Reicha, vrchního ranhojiče v Bastille, pochován.“

Tot asi vše, co známo o tajemném vězni v Bastille, o jehož původu kolovaly nejpodivnější domněnky.

Byl-li tento Marchialli opravdu oním mužem se „železnou maskou“ a synem královny Arny Rakouské, manželky Ludvíka XIII., pak měl jeho mladší bratr, král Ludvík XIV., arci nejvýznamnější příčiny zbavit se nebezpečného soupeře v případném zápase o francouzskou korunu, což by také neobvykle přísně nakládání s ním dostatečně vysvětlovalo. Jinak zůstává osobnost němeého vězně v pařížské Bastille snad pro věčné časy nerozřešena a záhadna.

## Urážka na cti s tragickým pozadím.

(Okresní soud pro přestupky v Praze.)

Dvě služebná děvčátka, Anna T. a Jarmila L., pocházela z jedné vesnice u Vys. Mýta a sloužila spolu v Obecním domě pražském. Obě byly podobny obrazu božímu a tak se nedivíme, že záhy po té, kdy Praha je sevřela ve svoji pohostinnou náruč — bylo to teprve před rokem — našly ctitele. Anna, která měla vždycky větší štěstí, našla nějakého mladého hochu od elektřiky, který se do ní zamiloval; za to však Jarmila, vždy spíše zasmušilá a vážná, navázala známost nicotnou. Člověk, s nímž chodila, byl ženat. Nevěděla to ovšem Jarmila a nevěděla to ani její přítelkyně. Za to však zákonitá manželka Jarmilina ctitele se záhy dozvěděla, že její muž chodí na procházky s nějakým děvčetem z Obecního domu a pátrala tak dlouho, až se dozvěděla, že je to Jarmila L. Pak šla do kuchyně, kde přítel-